

Rechtskrondig Weekblad

REDACTIE : Italiëlei, 99, Antwerpen

Abonnement : 100 fr. per jaar

Vereeniging zonder winstgevend doel

BEHEER : Lange Leemstraat, 99, Antwerpen

Postchecknummer : 3185.22

INHOUD :

DE REDACTIE. — De wet gestemd.
L. MOYERSON. — De vermindering der Registratierechten op de verkoop van kleinen landelijken eigendom.

RECHTSPRAAK.

Rechtbank van eersten aanleg te Antwerpen. — 5e Kamer. — 11 Januari 1934. — Terugeisch van aangeslagen voorwerpen. — Art. 608 wetboek van burgerlijke rechtspleging. — Verhuur met optie van aankoop. — Terugeisch mogelijk.
Boetstraffelijke Rechtbank te Turnhout. — 10 Februari 1934. — Verlating van familie. — Bevel van den vrederechter ingevolge art. 214 B. W. — Toepasselijkheid van art. 391bis van het strafwetboek.
Boetstraffelijke Rechtbank te Gent. — 2e Kamer. — 22 Maart 1934. — Strafrecht. — Hypothe-

keeren tot eigen voordeel van goederen, behorende aan een derde. — Niet onder artikel 491 S. W.
Boetstraffelijke Rechtbank te Brussel. — 21e Kamer. — 25 April 1934. — Verkeer. — Aanrijding. — Strafrechterlijke vervolging tegen een der aanrijders. — Wederzijdsche aanstelling. — Ontvankelijkheid.
Werkrechtensraad te Antwerpen. — Kamer voor bedienden. — 18 October 1933. — Bediendenkontraakt. — Tusschen Belg en Nederlandsche firma. — Bevoegdheid ratione loci. — Overeenkomst door briefwisseling. — Wet van Maart 1876 toepasselijk.
Vrederechter te Lokeren. — 29 December 1933. — Verkoop van klein landelijk eigendom. — Art. 20 der wet van 21 October 1919. — Bindend karakter van de schatting van het kadaster.
Mr. HUBERT MICHIELSEN.

723

724

ontevreden en koppig werden wanneer hun bij deze onnoozelheden hun zin niet werd gegeven.

Hoog boven het gekuip verheft zich uit dit debat de figuur van Minister Janson. Hij is met zijn geest en zijn gevoel aanhanger van idealen, die volstrekt tegenover deze van de Vlamingen staan, doch hij heeft getoond hoe redelijkheid en rechtvaardigheid bij een rechtschapen mensch hooger staan dan persoonlijke voorkeur. Hij heeft zonder twijfel niets nagelaten om tijdens de werkzaamheden van de commissie al het mogelijke te doen om de transactie, die dan toch gesloten moest worden, zoo voordelig mogelijk te maken voor de Franssprekenden en vooral voor Brussel. Doch eenmaal de transactie gesloten, heeft hij haar met waardigheid en standvastigheid verdedigd.

Hadden meer parlementsleden zich kunnen verheffen tot zijn objectiviteit, dan hadden wij niet tijdens de bespreking zooveel pijnlijke en zeer dikwijls belachelijke uitlatingen moeten betreuen.

De verslaggever van de Kamercommissie, Mr Marck, ziet door deze stemming in de Kamer zijn langen, zwaren en ondankbaren arbeid beloond. De aangenomen tekst zal stellig ook niet volledig aan zijn ideaal beantwoorden. Doch hij heeft in de gegeven omstandigheden zijn beste krachten aangewend om het maximum bereikbaar resultaat te bekomen. Ieder zal erkennen, dat zonder hem den bekomen uitslag niet mogelijk geweest ware.

De Vlaamsche gemeenschap is hem voor zijn arbeid zeer dankbaar, en zeer terecht zal deze wet, wanneer ze in voege zal getreden zijn, de «Wet Marck» blijven genoemd worden.

* * *

Nu heeft men nog de beslissing van den Senaat af te wachten. Er wordt beloofd, dat de wet daar in elk geval nog vóór het verlot zal besproken worden. Zulks is trouwens noodzakelijk, daar de tekst, aangenomen in de Kamer, haar in werking treding voorziet na het rechterlijk verlot. Wij rekenen op onze Vlaamsche senatoren van alle partijen, opdat zij hieraan de hand zouden houden.

Zullen wij nogmaals in den Senaat een herhaling beleven van een algemeenen aanval op den reeds zoo geminiseerden tekst der Kamer? Het zou ons geenszins verwonderen, doch er dient van nu af op gewezen, dat elke wijziging, die nog aan dezen tekst zou gebracht worden, de wet voor de Vlamingen absoluut onaanvaardbaar zou maken.

Laat ons hopen dat de senatoren zouden doordrongen wezen van den objectiviteits- en rechtvaardigheidszin van Minister Janson en dat binnen enkele dagen reeds de wet zal kunnen uitgevaardigd worden zooals ze in de Kamer gestemd werd en dat dadelijk na het rechterlijk verlot de Vlaamsche juristen aan het werk zouden kunnen gaan om met liefde en enthousiasme te arbeiden aan den opbouw der Vlaamsche juridische cultuur.

DE REDACTIE.

DE WET GESTEMD

Het is met een gemengd gevoelen, dat de Vlaamsche Juristen den uitslag van de stemming der wet op de vervlaamsching van het Gerecht in de Kamer van Volksvertegenwoordigers hebben vernomen.

Van den eenen kant is de aangenomen tekst zonder eenigen twijfel een belangrijke vooruitgang in den Vlaamschen strijd; van den anderen kant hebben de debatten betreffende deze wet opnieuw in al hun schrilheid de kleingeestigheid en het onbegrip blootgelegd van de vijanden van het Vlaamsch rechtsherstel.

Dat de aangenomen tekst een belangrijken vooruitgang betekent, is onbetwistbaar. Het volstrekt ééntalig karakter van de Vlaamsche gewesten wordt andermaal op duidelijke wijze vastgelegd, de geschreven proceduur wordt in de Vlaamsche arrondissementen verplichtend Vlaamsch en dit geeft ons dus de verzekering, dat noodzakelijk binnen zeer korten tijd een Nederlandsche rechtspraak en een volledig Nederlandsch rechtsleven in het Vlaamsche land zullen bloeien. Wat de pleidooien betreft, wordt ook aan de advocaten de verplichting opgelegd zich te bedienen van de Nederlandsche taal, al is het dan ook slechts in een verre toekomst.

Men denke echter niet, dat de Vlamingen met den aangenomen tekst alles in optima forma vinden. Gevaarlijke uitzonderingen ontcrachten op vele punten de gezonde wetsbepalingen; de nietigheid die de overtredingen van de wet moest sanctionneeren, is niet absoluut, doch slechts relatief en een groot terrein wordt dus aan den willekeur ter beschikking gesteld; eindelijk is het regiem, dat voor Brussel werd aangenomen, werkelijk doorslecht te noemen; de wet biedt niet de minste waarborg tegen de verfransching, die in het Brusselsche met razende hardnekkigheid wordt doorgedreven.

Deze omstandigheden en zoovele andere, die in de dagelijksche Vlaamsche pers in het licht zijn gesteld geworden, maken dat het enthousiasme der Vlaamsche juristen en der Vlamingen in het algemeen voor deze wet geweldig geluwd is. Ware ze verworpen geworden, zou er onmiddellijk een nieuwen strijd aangebonden zijn, om binnen korten tijd een nieuwe wet te bekomen, waarvan, tengevolge van het onweerstaanbaar voortschrijden der Vlaamsche bewustwording, de bepalingen oneindig scherper zouden geweest zijn en meer van aard om een gave Nederlandsche rechtscultuur in de Vlaamsche provinciën te verzekeren.

Doch tenslotte dient vooral de aandacht gevestigd op het feit, dat deze wet, wanneer ze in voege komt, toch belangrijke hinderpalen voor de Vlaamsche culturele heropleving uit den weg ruimt en wij zijn de meening toegedaan,

dat Vlaanderen meer te winnen heeft bij productieven cultureelen arbeid dan bij uitputten den politieken strijd.

Het is zeer stellig van het allergrootste belang, dat te Brussel het Vlaamsch leven zich even vrij en in even gunstige voorwaarden zou kunnen ontwikkelen als thans het Fransche dit kan en het is ever, zeker, dat de tegenwoordige wet zulks absoluut niet mogelijk maakt. Doch men mag niet onderschatten, dat de opbloei van de Vlaamsche juridische cultuur in de Vlaamsche provinciën op korten tijd onbetwistbaar een belangrijken invloed zal uitoefenen op Brussel.

De wet is een aanwinst, laat ons ze boeken en voortwerken voor een uiteindelijke en betere oplossing.

Iedereen heeft in het Parlement onderlijnd, dat de aangenomen tekst een transactie vormde; of deze transactie de juiste weergave is van de verhouding der krachten op dit oogenblik, kan zeer betwijfeld worden; doch geen enkel Vlaming zal kunnen betwisten dat de Vlaamsche cultuur zich met geen transactie kan tevreden stellen als uiteindelijke oplossing en dat deze transactie slechts een middel kan zijn tot het scheppen van meer gave en gezonde toestanden.

* * *

De besprekingen in het Parlement zijn buitengewoon leerrijk geweest om zich reenschap te geven van de mentaliteit, waarmede de Vlaamsche toestanden beschouwd en beoordeeld worden door de Walen en de Brusselaars. Hoezeer ook de Waalsche parlementsleden hardnekkig staan op het standpunt der absolute ééntaligheid van Wallonië, is het toch gebleken, dat men niet op hen kan rekenen om hetzelfde beginsel ongeschonden in Vlaanderen door te drijven. Verder heeft de strijd om het inlijven van een paar Vlaamsche gemeenten bij de Brusselsche omgeving aangetoond met welke onverzettelijkheid Brussel, gesteund door Wallonië, het er op aanlegt meter voor meter het Vlaamsch gebied aan te tasten en te veroveren. De heftigheid waarmede de rechten van enkele honderden Franssprekenden, die zich zijn komen vestigen in deze Vlaamsche gemeenten, werden opgeschroefd, steekt pijnlijk af tegen de vernederende onverschilligheid, waarmede gedurende zoovele jaren de schandelijkste miskenning der elementaire rechten van de Vlaamsche menschen in hun eigen gewest werd geduld en bestendigd.

Men vraagt zich af welk toch de mentaliteit is van de vrij talrijke Waalsche volksvertegenwoordigers, die opkwamen voor het Waalsch dialect in het pretorium en die als kinderen

De vermindering der Registratierechten op de verkoop van kleinen landelijken eigendom

De «Revue pratique du Notariat Belge» vertolkt in haar nummer van 10 Maart 1934 de klacht van menigen notaris over de willekeurige toepassing van de wet die een VERMINDERING VAN REGISTRATIERECHTEN toestaat, wanneer het «werkelijk inkomen» van het verkochte landelijk goed, de 2000 fr. niet overtreft en de akte de verklaring bevat, dat de verkrijger noch zijne echtgenooten onroerende goederen geheel noch ten deele bezitten, waarvan het «werkelijk inkomen» samen met dit van het verkregen goed meer dan 2000 fr. bereikt.

Wanneer een notaris het voordeel van die wet inroept, dan steunt hij zich doorgaans op de uittreksels van den kadastralen legger.

Vele ontvangers der registratie beweren echter door de SCHATTING van het Beheer van het Kadaster niet gebonden te zijn en het recht te hebben zelf het bedrag van het inkomen te bepalen.

Die aanmatiging verwekt een scherp verzet en met reden. In een vonnis, dat we in dit nummer mededeelen, verwerpt de Vrederechter van Lokeren, die in een dergelijk geschil uitspraak heeft gedaan, de stelling van het Beheer en veroordeelt deze willekeurige practijken.

We meenen dat het belangwekkend is de OORSPRONG VAN DIT GESCHIL na te gaan. Het is inderdaad 'n zonderling geval.

De wet van 24 October 1919 wijzigt de wet van 21 Mei 1897 — die deze vermindering heeft ingevoerd — door de uitdrukken «kadastraal inkomen» te vervangen door «werkelijk inkomen». Men is bij eerste zich geneigd te besluiten, dat het voor de hand ligt, dat beide begrippen derhalve dezelfde niet zijn.

Dit is te vlug besloten en een nader onderzoek dringt zich op.

Onze stelling is : dat het «werkelijk inkomen», waarvan de wet van 24 October 1919 spreekt, niets anders is dan het «inkomen», dat dient als grondslag van de grondbelasting.

WERKELIJK INKOMEN is BELASTBAAR INKOMEN.

Hoe komen we daaraan?

'n Woordje geschiedenis :

In 1919 stelde men voor de wet van 21 Mei 1897 eenvoudig weg af te schaffen.

De landbouwgroep proesteeerde en daar de Minister betoogde, dat er eigendommen, die 30.000 fr. waarde bereiken, van de reductie genieten konden, omdat het kadastraal inkomen ongewijzigd bleef, werd geantwoord, dat dit niet de afschaffing, doch de adoptatie van de wet billijkte.

Dit gebeurde ter zitting der Kamer van 2 October 1919.

Had men op dat oogenblik de woorden van de vroegere wet bewaard, namelijk de uitdrukking «kadastraal inkomen», dan ware die adoptatie niet bereikt... want op dien datum was het «kadastraal inkomen» nog het onveranderlijk inkomen, vastgesteld voor den oorslog.

Men zei dus : werkelijk inkomen.

Was de wet echter enkele dagen later gestemd geweest, namelijk na de wet van 29 October 1919 op de rechtstreeksche belastingen, dan had de wetgever de uitdrukking : kadastraal inkomen kunnen behouden, omdat die wet het kadastraal of belastbaar inkomen gelijk stelde met «werkelijk inkomen».

De vraag is dan : IN HET BEGRIJ «WERKELIJK INKOMEN», DAT GEHULDIGD WORDT DOOR DE WET VAN 24 OCTOBER, VREEMD AAN HET BEGRIJ «BELASTBAAR INKOMEN», GEHULDIGD DOOR DE WET VAN 29 OCTOBER.

De parlementaire bescheiden wijzen duidelijk aan, dat het de wil is geweest van den wetgever, dit eerste begrip aan het tweede vast te knopen...

In de zitting van 2 October stelde de Minister eene transactie voor : hij spreekt van «les revenus du bien» zonder meer. Er ontspreint zich dan een belangrijke gedachtenwisseling :

Mr. Wauwermans wijst er op, dat daarmee overeenstemming zal bereikt worden met de wet op de belastingen, die in voorbereiding is. Mr. Rosseuw vraagt nadere bepalingen.

Mr. Wauwermans verwijst naar de komende wet.

Mr. Ooms en Rosseuw dringen aan: er is een vaste grondslag noodig, men moet de werkelijke waarde kunnen vaststellen op het oogenblik van den koop.

Mr. Wauwermans (geruststellend): Het is een zeer bekende notie in het fiscaal recht.

En eindelijk, na tweede lezing, verklaart de Minister op de vraag: Hoe zal het werkelijk inkomen vastgesteld worden?: «WIJ HEBBEN BELASTINGEN OP HET WERKELIJK INKOMEN.»

BESLUIT: Die besprekingen wijzen zeer duidelijk aan, dat men hier geen arbitraire praktijken heeft willen invoeren en dat men heel duidelijk door «revenu réel» heeft willen begrijpen: inkomen dat ten gronde ligt der toepassing der grondbelasting.

Wij moeten een stap verder zetten.

Immers sinds 13 Juli 1930 is de grondslag van de wet op het inkomen der onroerende goederen gewijzigd.

Tot 13 Juli 1930 is het belastbaar inkomen het jaarlijksch werkelijk of gepresumeerd netto inkomen (Art. 5 wet van 29 Oct. 1919).

Sinds 13 Juli 1930 wordt belast het normaal gemiddeld inkomen (art. 5 de gecoördeneerde wetten) en dat inkomen is vastgesteld voor 5 jaar (art. 6 der gecoördeneerde wetten).

Deze wijziging, beweerden wij, moet hare weerklink hebben op de toepassing der registratierechten...

BEWIJS. 1° tijdens de bovengemelde bespreking in de kamer werd duidelijk gezegd: revenu réel is een vast inkomen niet door den ontvanger vast te stellen, maar dat ten grondslag ligt van de toepassing der rechtstreekse belastingen. Het is dus de uitdrukkelijke wil van den wetgever.

2° de wijziging der algemeene wet brengt de wijziging mee van de speciale wet.

Gothot (Cours de droit fiscal 1931) n° 93 geeft een zeer karakteristiek voorbeeld van dezen stelregel.

Hij toont aan hoe de wijziging van het begrip van de overdracht van eigendom die vroeger door de overlevering geschiedde, en thans door de instemming der partijen, hare weerklink vindt op de toepassing van art. IV der wet van het jaar IX betreffende de registratierechten op overdracht van onroerende eigendommen in geval geen akte bestaat.

Ter zake is het duidelijk — zooals we het overigens hebben bewezen — dat op gebied van «inkomen» het registratierecht beheerscht wordt door de algemeene wetten op de belastingen op het inkomen.

Men heeft geen nieuw begrip willen in 't leven roepen, en indien men het woord «kadastraal» inkomen niet heeft behouden dan was het alleen omdat op het oogenblik van de stemming der wet dat woord «een versteende... en aan de werkelijkheid niet meer beantwoordend begrip vertegenwoordigde; men heeft het heerschend verband losgerukt, maar niet om een begrip te vestigen dat los stond van alle verband met de wet op de belastingen maar wel integendeel om HET IN TE SCHAKELEN IN HET NIEUW SYSTEEM DAT IN VOORBEREIDING WAS.

De juistheid van die stelling, kunnen we bewijzen ab absurdo. De ontvanger inderdaad die beweert niet gebonden te zijn door de schatting van het beheer van het kadaster, beweert het recht te hebben op eigen handje het «werkelijk inkomen» vast te stellen, en dit volgens de regels toepasselijk bij het vaststellen van de belastingen op het inkomen van onroerende goederen, en in de zaak waarin de vrederechter van Lokeren uitspraak heeft gedaan, beweerde hij zich te mogen steunen op een enkwest buiten het weten van de betrokken partij ingesteld.

HOE KAN DE HOUDING VAN DEN ONTVANGER VERRECHTVAARDIGD WORDEN?

De ontvanger matigt zich een recht aan dat heel ons fiscaal stelsel overhoop gooit.

a) Hij zou een bevoegdheid hebben: het inkomen vast te stellen, dat de wet op de rechtstreekse belastingen slechts aan bepaalde autoriteiten toekent... controleur... scheidsrechter...

b) en wijl diezelfde wet een zeer nauwkeurige procedure oplegt zou de ontvanger geen enkele pleegvorm moeten volgen... De voorgeschreven procedure bestaat hierin:

1° mededeeling aan den belastingplichtige op welk cijfer het werkelijk inkomen is vastgesteld met vergelijkingspunten;

2° bezwaarschrift kan gestuurd worden aan den verificateur «zoo, na onderzoek van de ingebrachte bezwaren... door een ambtenaar van het kadastraal bestuur, met ten minste den GRAAD VAN CONTROLEUR — het gebrek aan overeenstemming voortduurt, wijzen die ambtenaar en de betrokken belastingplichtige een derden scheidsrechter aan of vragen dat hij zou aangewezen worden door den vrederechter van het kanton waar de belastbare goederen gelegen zijn. Tegen het onderzoek van den derden scheidsrechter wordt geen verhaal toegelaten, behoudens wegens stoffelijke missingen «Art. 61 § 1 der gecoördeneerde wetten.

In feite leeft de ontvanger der registratierechten geen enkel van die pleegvormen na. Hij stelt «d'office» het inkomen vast... wat geen enkele wet hem toelaat, zelf niet aan den ontvanger der rechtstreekse belastingen.

In de voorbereidende bespreking, noch in den tekst van de wet zelf is er niets die zoo een buitensporige bevoegdheid aan den ontvanger der registratie toekent.

Wie ziet er overigens niet in dat indien de ontvanger der registratie dezelfde weg te volgen heeft als het beheer der rechtstreekse belastingen, die zelf gehouden is door het Beheer van het Kadaster, dat die procedure normaal tot dezelfde uitslagen moet leiden... en dat er op dit gebied tegenspraak tusschen de drie beheeren niet duidbaar is. Dit wijst de Vrederechter van Lokeren heel suggestief aan.

Wil onze stelling beduiden dat het Beheer ontwapend is tegenover verkeerde of onjuiste verklaringen?

Volstrekt niet: 1° De ontvanger kan ze controleeren met de bescheiden van het kadaster.

2° Bevindt de ontvanger het waardeeren van het inkomen onjuist, dan kan hij aan het beheer der Rechtstreekse Belastingen de gegevens van zijn enkwest mededeelen om de waardeering te doen wijzigen.

Indien de administratie onze stelling verwerpt, BRENGT ZE HAAR EIGEN ZELVE IN HET NAUWE.

Immers zij is gebonden door de algemeene beginselen die de bewijsleer in de registratierecht beheerschen.

Een eerste beginsel is: dat het de belastingsschuldige is die het bedrag verklaart waarop het recht wordt berekend.

Een tweede beginsel is — dat die verklaring bindend is, tenzij in de gevallen waarin de wet uitdrukkelijk controle maatregelen bepaalt.

Een derde beginsel is ten slotte: dat de controlemaatregelen in geval van onvoldoende schatting — eenig geval dat zich kan voordoen wanneer er geen huurprijs bestaat — uitsluitend is de gerechtelijke waardeering... het beheer beschikt over geen ander bewijsmiddel.

WELN... VOOR DE SCHATTING VAN HET INKOMEN VAN EEN ONROEREND GOED IS GEEN ENKELE KONTROOLMAATREGEL VOORZIEN... ZELFS NIET DE GERECHTELIIKE WAARDEERING...

Bijgevolg geldt het tweede beginsel... en is het Beheer gansch ontwapend.

In geval van bedrog, geval dat zich kan voordoen wanneer de verkochten eigendom 'n huurprijs opbrengt — zou het beheer misschien het bedrag kunnen bewijzen door een «contre-lettre» voor den dag te brengen.

We zien dus dat het Beheer van de Registratie dat zijne ontvoogding zoekt tegenover het Beheer van het Kadaster, aldus in de klem valt van zijn eigene beginselen...

Weliswaar stoort het zich ook niet aan dezen... maar dergelijk machtsmisbruik is onduidbaar.

Dit alles bewijst dat er maar eene verklaring aanneembaar is, namelijk diegene die we aangewezen hebben en die een vergelijkings-teken zet tusschen deze drie begrippen «WERKELIJK INKOMEN» — «BELASTBAAR INKOMEN» — «KADASTRAAL INKOMEN».

L. MOYERSON.

RECHTSPRAAK

RECHTBANK VAN EERSTEN AANLEG TE ANTWERPEN

5e KAMER. — 11 JANUARI 1934

Voorzitter: M. Willaent, eenige rechter.

O. M.: M. Sabbe.

Pleiters: MM. Waffelaert en Huyghebaert.

I. BESLAG. — TERUGEISCHING VAN AANGESLAGEN VOORWERPEN. — ART. 608 WET-BOEK VAN BURGERLIJKE RECHTSPLEGING. — AANDUIDING IN DAGVAARDING DER BEWIJZEN VAN EIGENDOM. — ONTVANKELIJKHEID. — GEENE TOEPASSING VAN ART. 1328 VAN HET B. W. — GROOT VERMOGEN VAN BEOORDEELING AAN DEN RECHTER VERLEEND.

II. VERHURING MET OPTIE VAN AANKOOP. — TERUGEISCHING MOGELIJK. — VERSCHIL MET VERKOOP OP TERMIJN WAARVAN SPRAAK IN HET ARREST VAN HET VERBREKINGSHOF VAN 9 FEBRUARI 1933.

I. Artikel 608 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtspleging voorziet geen termijn binnen hetwelk het exploit van verzet tegen den verkoop van aangeslagen voorwerpen door den persoon die beweert eigenaar te zijn van deze voorwerpen, moet beteekend worden: dit artikel vereischt ook niet dat het bewijs van eigendom uitsluitend bij middel van titels zou worden geleverd.

Op deze bewijzen van eigendom is artikel 1328 van het B. W. niet van toepassing. De rechter geniet een groote vrijheid bij de beoordeling van de bewijswaarde der stukken.

II. Er is een belangrijk verschil tusschen den verkoop op termijn en de verhuring met optie van aankoop; in het eerste geval wordt de koper eigenaar door het uitwissel zelf van de overeenkomst, daar deze handeling een zuivere verkoop is met vaststelling van een termijn voor de betaling van een gedeelte van den prijs en voor de overdracht van het eigendomsrecht; in het tweede geval kan de hoedanigheid van eigenaar in hoofde van den huurder slechts verkregen worden, wanneer deze laatste uitdrukkelijk zijnen wil desaangaande kenbaar heeft gemaakt.

N. V. Singer t/ Belgische Staat en R.

Gehoord aanlegster, alsook den eersten verweerder in hunne middelen en besluiten.

Aangezien de tweede verweerder alhoewel behoorlijk herdaagd, aanhoudend verstek maakt.

Aangezien bij de huidige vordering aanlegster de terugeisiging vervolgt van een naa-machien merk SINGER 15 K. 80 nummer 7918975 met toebehoorten, door den eersten verweerder aangeslagen om op den verkoop-prijs dezer voorwerpen betaling te verkrijgen der som van 2742 frank, dewelke som door tweede verweerder verschuldigd is, wegens verschenen en eischbare termijnen aangaande de belastingen over de dienstjaren 1932 en 1933.

I. WAT DE ONTVANKELIJKHEID BETREFT.

Aangezien ter zake vaststaat dat aanlegster, bij geboekt exploit in datum van 29 Oogst 1933 aan den gerechtelijken bewaarder der beslagname kenbaar heeft gemaakt dat zij zich stellig verzet tegen de wegdraging en de verkoop van de aangeslagene voorwerpen, en dat zij dit exploit aan den beslaglegger en aan den beslagene heeft aangezegd bij geboekt exploit in datum van 31 Oogst 1933, inhoudende opgestelde dagvaarding, alsook de vermelding der bewijzen van eigendom.

Aangezien aanlegster dus de verplichtingen heeft nagevolgd der bepalingen van artikel 608 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtspleging, dewelke geen termijn voorziet in denwelke gezegde betekenningen moeten geschieden, noch vereischen dat het bewijs van eigendom uitsluitend bij middel van titels moet verricht worden en dat deze titels voorgaandelijk dienen worden medegedeeld en terstond bewezen; dat de reden, dien ten voordeele spreekt dezer zienswijze, vooreerst spruit uit de bewoordingen zelve van bovengemeld artikel 608, en overigens uit de besprekingen waarvan dit artikel het voorwerp is geweest en ten gevolge dewelke de afdeeling van het Tribunaal, die zich rekenschap gaf dat in zake van roerende eigendommen, een schriftelijk bewijs van eigendom kan worden voorgelegd, tot het besluit heeft gebracht den voorgestelden tekst van gezegd artikel te wijzigen en de uitdrukking «vermelding van titels» te vervangen door deze van «vermelding van bewijzen» en dat deze wijziging door de wetgevende macht ingewilligd is geworden.

Aangezien de eerste verweerder nochtans streeft de oprechtheid der mondelinge overeenkomst van 16 December 1932, waarvan gewag in het exploit van rechtsingang, te ontzenuwen met zich te beroepen op de bepalingen van artikel 1328 van het Burgerlijk Wetboek, maar dat zijne pogingen vruchteloos moeten blijven; dat, indien deze overeenkomst wel is waar, geen vasten datum tegenover derden bezit, deze voorwaarde ter zake niet wordt ver-

eischt, daar bovengemeld artikel 608 aan den Rechter een groot vermogen van beoordeling verleent en aan den terugeisiger toelaat zijn recht van eigendom te bewijzen door alle bescheiden, geschriften, huiselijke- en zaakpapieren, en zelfs door feiten die den aangevoerden eigendom zeker of slechts waarschijnlijk maken; dat de vordering, bijgevolg ontvankelijk is.

II. WAT DEN GROND AANGAAT.

Aangezien aanlegster haar recht van eigendom steunt op eene mondelinge overeenkomst gesloten den 16 December 1932 waarbij de tweede verweerder verklaard heeft te hebben ontvangen van aanlegster de voorwerpen waarvan spraak hierboven, voor eenen termijn van dertig weken, met verlenging naar welgevallen, en aanvang nemende op den datum der verbintenis, mits den prijs van 50 fr. per maand.

Aangezien en namelijk tusschen de handelende partijen werd bedongen dat de tweede verweerder zich het recht voorbehoudt deze voorwerpen voor de waarde van 2425 frank tegen komptant geld te koopen en dat de gestorte sommen in rekening zouden worden gebracht zonder dat men in geen geval en tot algeheele betaling kan beweren dat dit kontrakt maar als eene geveinsde verkoop in vorm van verhuring kan beschouwd worden, daar beide partijen zich op voorhand tegen deze uitlegging hunner bedoeling verzetten.

Aangezien de eerste verweerder staande houdt dat deze overeenkomst een verkoop met tijdsbepaling daartelt, bewimpeld onder den schijn eener verhuring en dat in dit geval aanlegster niet kan gerechtigd zijn, krachtens artikel 20/5 der hypotheekwet het verkocht goed terug te eischen, om rede deze terug-eischiging nadeelig zoude wezen aan de schuldeischers van den tweeden verweerder tegenover denwelken deze overeenkomst niet tegenwerpelijk is.

Aangezien den rechter op oppermachtige wijze oordeelt welken de dracht en den aard zijn eener overeenkomst.

Aangezien de betwiste overeenkomst de onmisbare voorwaarden bevat om eene huur-overeenkomst daar te stellen, te weten: een verhuurde zaak, een beding van prijs, een huurtermijn, alsook de toestemming der partijen.

Aangezien de verhuurde zaak door de handelende partijen op bijzondere of soortgelijke wijze bepaald is geworden; dat de tweede verweerder ze dus heeft kunnen onderscheiden en zich in bezit van dezelve heeft kunnen stellen; dat, overigens, deze zaak in den handel zijnde vatbaar is om door dezen verweerder terug besteld te worden aan den bedongen termijn; dat daaruit volgt dat zij het onderwerp kan zijn eener huurovereenkomst.

Aangezien de huurtermijn der verhuring den termijn niet overtreft van negen jaren, dat deze verhuring, diensvolgens niet kan beschouwd worden als zijnde eene vervreemding.

Aangezien de bij verbintenis bepaalde huur-gelden de gelijke waarde van het genot der verhuurde zaak vertoonen; dat daaruit volgt dat de betwiste overeenkomst niet kan bestreden worden als zijnde vatbaar voor arglist en bedrog.

Aangezien wat de toestemming aangaat, dat beide handelende partijen gebiedsters zijn van hunne rechten en dat zij in volle kennis van zaken wederzijds de voorwaarden der gezegde overeenkomst hebben aavaard.

Aangezien onverminderd het bestaan en huurovereenkomst, er tusschen partijen bedongen werd dat de tweede verweerder zich het recht voorbehoudt, gedurende gansch den huurtermijn de aangeslagen voorwerpen voor de waarde van 2425 frank tegen komptant geld te koopen en dat de gestorte huurgelden in rekening zouden worden gebracht; dat deze bepaling voor niets anders kan aanzien worden dan voor een optie van aankoop, dewelke in niets de huurovereenkomst tot onderpand stelt en door geene enkele wetsbepaling verboden is.

Aangezien de partijen nog bedongen hebben, om het kenmerk aan hunnen wil te vestigen en om allen woordenstrijd te voorkomen, dat, in geen geval en tot de algeheele afbetaling, hunne overeenkomst voor een geveinsde verkoop in vorm van verhuring mag beschouwd worden, en dat, door deze uitvoerige beschouwing, zij de beste uitleggers zijn geweest hunner overeenkomsten.

Aangezien, in oprechtheid, de betwisting door den eersten verweerder opgeworpen, de gevolgtrekking is eener verwarring; dat het inderdaad, van belang is te onderscheiden, tusschen den verkoop met tijdsbepaling en de verhuring gepaard gaande met eene optie van aankoop; dat, het eerste geval, de koper eigenaar wordt door het uitwissel zelf van de overeenkomst, daar, volgens de bewoordingen van een arrest verleend den 9 Februari 1933, door het Hof van Verbreking, deze overeenkomst eene zuivere en eenvoudige verkoop daartelt met tijdsbepaling wat de betaling betreft van een gedeelte van den prijs en wat de overdracht van een eigendom aangaat, terwijl, in het tweede geval, de hoedanigheid van eigenaar in hoofde van den huurder slechts

VLAAMSCH RECHTSKUNDIGE BIBLIOTHEEK

UITGEGEVEN door het RECHTSKUNDIG WEEKBLAD

Het is de plicht van alle Vlaamsche juristen zich deze uitgaven aan te schaffen.

REEDS VERSCHENEN:

Mr. R. VAN LENNEP: De Werklozenverzekering in België: inleidende beschouwingen.

VICTOR LEEMANS: Carl Schmitt-Bijdrage tot de sociologie van Staat en Politiek.

Mr. JOZEF DE WEERDT: Samensmelting van Naamlooze Vennootschappen.

kan verkregen worden dan wanneer deze laatste daarvan uitdrukkelijk zijn wil kenbaar heeft gemaakt.

Aangezien dus in het voorhanden geval, de tweede verweerder zonder gezegden wil uit te drukken, en na de afbetaling zijner maandelijksche afkortingen, ipso facto geen eigenaar kan worden der verhuurde voorwerpen.

Aangezien te vergeefs de eerste verweerder staande houdt dat aanlegster haren huurder mag verplichten de optie van aankoop te lichten; dat het, inderdaad, spruit uit de betwiste overeenkomst dat de lichting der optie enkel afhangt van den wil van den tweeden verweerder, zonder de minste inmenging, dienaangaande vanwege de aanlegster.

Aangezien in strijd met de beweringen van den eersten verweerder de handelende partijen eenen afgezonderden prijs hebben bepaald voor de verhuring, «t zij 50 frank per maand, binst 30 weken of 375 frank en voor den verkoop der voorwerpen «t zij 2425 frank»; dat zijn betoog ten dien opzichte, diensvolgens, van de hand dient gewezen te worden.

Aangezien de eerste verweerder noch aanvoert, noch bewijst dat de betwiste overeenkomst het voorwerp zijn zoude geweest eener welwillendheid vanwege de aanlegster of dat deze laatste zich zoude geschikt hebben als tusschengestelde persoon; dat deze overeenkomst niet anders betwist zijnde, als oprecht en geldig voorkomt.

Aangezien, eindelijk, de aanlegster de veroordeeling van den eersten verweerder vordert, om aan haar te betalen, ten titel van schadevergoeding, de som van 1000 frank, maar dat er geen plaats grijpt deze vraag in te willigen, daar de betwiste overeenkomst van aard was rechterlijke moeilijkheden te doen ontstaan ten opzichte van dewelke de eerste verweerder de oplossing ervan niet heeft kunnen voorzien.

Aangezien de tweede verweerder geen de minste schuld in zaak en, diensvolgens, voor geene kosten vatbaar is.

OM DEZE REDENEN.

DE RECHTBANK,

gehoord den heer Sabbe, Substituut van den Prokureur des Konings, in zijn gelijkvormig advies gegeven ter openbare zitting van 22 December 1933, geeft herhaaldelijk verstek tegen verweerder R., en beslissende bij een en zelfde vonnis, niet voor verzet onderhevig, verwerpende, als ongegrond alle verdere en tegenstrijdige besluiten, en namelijk de gronden tot niet ontvankelijkheid door den eersten verweerder opgeworpen, verklaart de vordering ontvankelijk en gegrond in de mate hierna bepaald.

Zegt voor recht dat aanlegster eigenaarster is van het gezegde machien merk «Singer» 15 K 81 table unie, 2 schuiven, bâti bois, lampe No 7918975, aangeslagen ten verzoeken van verweerder ten laste van R.

Bijgevolg, beveelt dat binnen de vier en twintig uur der betekening van het tegenwoordig vonnis, den Heer Ontvanger gehouden zal zijn zijne handtekening te geven van het beslag en dat de bewaker zal gehouden zijn zich terug te trekken of gemeld naaimachine zal moeten laten weghalen op de betekening die hem zal gedaan worden van dit vonnis.

Verwerpt de vraag strekkende tot het bekomen eener schadevergoeding van 1000 frank.

Ontslaat den tweeden verweerder van alle kosten.

Verwijst den eersten verweerder tot de kosten des gedings.

Verklaart het tegenwoordig vonnis uitvoerbaar, bij voorbaat, niettegenstaande alle midelen van verhaal en zonder borg, uitgezonderd voor de kosten.

BOETSTRAFFELIJKE RECHTBANK TE TURNHOUT

10 Februari 1934

Eenig rechter: M. De Beus.

VERLATING VAN FAMILIE. — BEVEL VAN DEN VREDERECHTER INGEVOLGE ART. 214b B. W. — TOEPASSELJKHEID VAN ART. 391bis VAN HET STRAFWETBOEK.

Opdat art. 391bis S.W.B. zou toepasselijk wezen volstaat het dat de wettelijke onderstandsverplichting door een in kracht van gewijsde getreden rechterlijke uitspraak definitief bepaald weze.

Op. Min. t/ B.

BETICHT van te Grobbendonck (kanton Herenthals), in 1933; veroordeeld zijnde geweest door een vonnis van het Vrederecht van het kanton Herenthals van 27 Juni 1933 — in kracht van gewijsde overgegaan — om een wekelijksch onderstandsgeld van 110 frank tot onderhoud uit te keeren aan zijn echtgenoot Schoofs Juliana, vrijwillig meer dan drie maanden in gebreke te zijn gebleven de termijnen er van te kwijten, te weten van af den 24 Juli 1933.

Aangezien betichte door vonnis van den Heer Vrederechter van het kanton Herenthals, gedagteekend van 27 Juni 1933, veroordeeld werd, op tegenspraak, om aan zijn echtgenoot Juliana Angelina Schoofs te betalen «een we-

kelijksch onderstandsgeld van 110 frank», en laatstgenoemde bovendien gemachtigd werd, bij uitsluiting van haar echtgenoot, het loon van betichte, haar man, tot het bedrag van 110 frank per week in ontvangst te nemen, een en ander op grond van artikel 214b van het Burgerlijk wetboek;

Aangezien het gebleken is dat de inhoud van dit vonnis door den griffier van het Vrederecht van het kanton Herenthals ter kennis gebracht werd van den derde — schuldenaar, bij wien betichte aan het werk was;

Aangezien betichte, overeenkomstig artikel 391bis van het Strafwetboek, voor den vrede-rechter van genoemd kanton werd geroepen, op vordering van het openbaar ministerie, na behoorlijke kennisgeving door aangeeteekenden brief van 14 November 1933;

Aangezien betichte bij deze verschijning, op 18 November 1933, verklaarde dat hij SEDER' veertien dagen zonder werk gevallen was;

Aangezien tegen hooger vermeld vonnis, op tegenspraak gewezen op 27 Juni 1933, door betichte geen beroep werd ingesteld, en het vonnis definitief werd vijftien dagen na de uitspraak, dus op 12 Juli 1933;

Aangezien betichte gedurende meer dan drie maanden, te rekenen van 12 Juli 1933, vrijwillig in gebreke is gebleven de onderstandsverplichtingen, waartoe hij veroordeeld werd, na te komen; dat hij gedurende dien tijd heeft gewerkt als metser, loon trok, zijn loon zelf opstreek en niet de geringste som betaalde of liet betalen aan zijn echtgenoot; dat hij eerst in November 1933 is werkeloos gevallen;

Aangezien artikel 391bis van het Strafwetboek ook toepasselijk is op de onderstandsverplichting voortvloeiende uit het nieuw artikel 214 van het Burgerlijk Wetboek; — de sanctie van artikel 391bis van het Strafwetboek is gesteld op al de wettelijke onderhoudsverplichtingen tusschen de familieleden in artikel 391bis vermeld, mits die verplichtingen door een rechterlijke uitspraak definitief bepaald werden (Werken tot voorbereiding van de wet van 14 Januari 1923, Pasinomie 1923, bladzijde 8, II; Rép. pratique Dr. Belge, Vo Abandon de famille) — De woorden «pension alimentaire» «jaargeld tot onderhoud», door gemeld artikel 391bis gebruikt, moeten verstaan worden in hun ruimste betekenis; zij bedoelen de door rechterlijke uitspraak bepaalde verplichtingen tot onderhoud, tot bijstand, tot voeding, tot opvoeding (vergelijk de voorbereidende werken tot de Fransche wet van 7 Februari 1924, Dalloz Pér. 1924, 4de deel, bladzijde 232, betreffende de verlating van familie, met de voorbereidende werken tot de wet van 14 Januari 1923 — artikel 391bis voormeld — die naar die Fransche wet verwijzen, zie Pasinomie, hooger vermeld);

Aangezien van dien aard is de onderhouds- of onderstandsverplichting, onder den vorm van een wekelijksche afneming van de opbrengst van zijn arbeid, waartoe de man veroordeeld werd om in de behoeften van zijn vrouw te voorzien, zooals in dit geval is geschied;

Aangezien, anderzijds, het hooger bedoelde vonnis van 27 Juni 1933 op tegenspraak werd gewezen, en kracht van gewijsde verwierf, zonder dat de betekening er van vereischt was, en alleen door het verloop van den termijn van 15 dagen waarbinnen het beroep moest ingesteld worden, op straffe van nietigheid van het beroep (artikel 214e van het Burgerlijk Wetboek); dat binnen dien termijn door betichte geen beroep werd ingesteld;

Aangezien het bijgevolg bewezen is dat betichte zich schuldig heeft gemaakt aan het te zijnen laste gelegde feit, namelijk van te Grobbendonck (kanton Herenthals), in 1933; veroordeeld zijnde geweest door een vonnis van het Vrederecht van het kanton Herenthals van 27 Juni 1933 — in kracht van gewijsde overgegaan — om een wekelijksch onderstandsgeld van 110 frank tot onderhoud uit te keeren aan zijn echtgenoot Schoofs Juliana, vrijwillig meer dan drie maanden in gebreke te zijn gebleven de termijnen er van te kwijten, te weten van af 12 Juli 1933;

Om die redenen,

De Rechtbank veroordeelt, enz....

NOTA. Cfr. sic Hof van Beroep te Brussel 21 April 1934. R. W. 1933-1934. Kol. 637.

BOETSTRAFFELIJKE RECHTBANK TE GENT.

2e KAMER. — 22 MAART 1934.

Voorzitter: M. De Buck.
Rechters: MM. Reichler en de Lanier.
Openbaar Ministerie: M. Rommel.
Pleiters: MM. Van Severen en W. De Saegher.

STRAFRECHT. — HYPOTHEKEEREN TOT EIGEN VOORDEEL VAN GOEDEREN, BEHOORENDE AAN EEN DERDE. — NIET ONDER ARTIKEL 491 S. W.

Een vennoot, die onroerende goederen, die hij als zijn deel in de maatschappij inbracht en dus aan de maatschappij toebehoorden, in grondpand gaf voor een creditopening in zijn persoonlijk voordeel, heeft weliswaar het aktief van de vennootschap vermindert, doch niet door een rechtstreeksche verduistering of verspilling van geld. Hij valt dus niet onder toepassing van

art. 491 S. W., dat enkel toepasselijk is wanneer voorwerpen, die overhandigd waren op voorwaarde van teruggave of om er een bepaald gebruik van te maken, bedriegelijk verduisterd werden of verspilld.

O. M., Poncelet en Geenen t/ De B.

Gehoord de verklaringen, onder eed, der getuigen; gehoord in hare beslitselen, de burgerlijke partij, Albert Poncelet en Geenens Leon., bijgestaan in haren eisch door advocaat Meester Willy De Saegher.

Gehoord den betichte in zijne middelen van verdediging, voorgedragen door hem zelf en door Meester Van Severen, advocaat.

Gehoord den heer Rommel, substituut-procureur des Konings, in zijne vordering.

Overwegende dat de feiten die aanleiding hebben gegeven tot vervolging tegen betichte, als volgt kunnen worden samengevat:

In Mei 1929 stichtte betichte met Geenens eene vennootschap onder maatschappijlijken naam van «Melkerij St Amand, De B. en Geenens»; de inbreng van betichte bestond in een grond met eropstaande gebouwen en afhangen; deze van Geenens in het gansche materiaal dat moest dienen voor de uitbating der melkerij.

Deze vennootschap werd gesticht bij onderhandsche overeenkomst, die eerst den 17 Juni 1932 ter overschrijving werd neergelegd in de studie van Notaris De Wilde.

Op 27 November 1929 vroeg De B. ten voordeele van hemzelf en van zijne vrouw een creditopening aan de Algemeene Bankvereniging en Volksbank van Leuven, en gaf als grondpand aan deze Bank de onroerende goederen door hem bij het stichten der maatschappij De B. en Geenens ingebracht, alsook de onroerende goederen door bestemming die zich erin bevonden; bij sluiting der rekening met de Bank bleef De B. 47.903,09 frank schuldig; daar de Bank de proceduur tot onroerende inbeslagneming had begonnen, kwam Geenens tusschen om den verkoop der melkerij te vermijden, en betaalde aan de Bank de som verschuldigd door De B.

Overwegende dat het Openbaar Ministerie, uit hoofde der feiten, betichte vervolgt wegens het wanbedrijf voorzien door art. 491 van het Strafwetboek.

Overwegende dat de bewoordingen van gezegd artikel klaarblijkelijk doen uitschijnen dat de feiten zooals hierboven uiteengezet, niet kunnen beschouwd worden als een misbruik van vertrouwen jegens de vennootschap De B. en Geenens, dat immers artikel 491 uitdrukkelijk bepaalt dat dit wanbedrijf bestaat wanneer roerende voorwerpen die overhandigd waren op voorwaarde van teruggave, of om een bepaald gebruik van te maken, bedriegelijk verduisterd werden of verspilld; dat in onderhavige zaak niet bewoerd wordt dat betichte gelden of voorwerpen, toebehoorende aan de vennootschap, zou verduisterd of verspilld hebben.

Dat hij weliswaar feitelijk het activa der vennootschap heeft verminderd, doch niet door een rechtstreeksche verduistering of verspilling van geld, maar door onroerende goederen, die aan de vennootschap toebehoorden in grondpand te hebben gegeven voor eene creditopening in zijn persoonlijk voordeel.

Dat deze handeling, hoe laakbaar en onkiesch zij ook weze, echter niet onder de toepassing valt van artikel 491 van het Strafwetboek.

Dat de eisch der burgerlijke partijen dus van allen grond ontbloot is.

Om deze redenen:

De Rechtbank rechtdoende, en alle verdere of strijdige conclusies verwerpende, ontslaat den betichte van de vervolging zonder kosten. Verklaart den eisch der burgerlijke partijen ongegrond en wijst hen van de hand.

Veroordeelt elk der burgerlijke partijen in de helft der kosten, deze der openbare partij erin begrepen, begroot op vier en negentig frank twee en vijftig centiem.

BOETSTRAFFELIJKE RECHTBANK TE BRUSSEL

21e Kamer. — 25 April 1934.

Voorzitter: M. Gilmont.
Rechters: M. Valentin en Rey.
Pleiters: Mers A. Goossens (Assche) en Tschoffen (Brussel).

VERKEER. — AANRIJDING. — STRAFRECHTELIJKE VERVOLGING TEGEN EEN DER AANRIJDERS. — WEDERZIJSCH E AANSTELLING. — ONTVANKELIJKHEID.

In strafzaken mag de Rechtbank slechts kennis nemen van een burgerlijken eisch tot schadevergoeding, wanneer er een strafrechtelijke vervolging bestaat. De strafrechtbank neemt slechts kennis van een burgerlijke vordering in bijkomende orde en ter zelve tijd met de kennisneming der strafvordering.

Op. Min. t/ D. M.

Aangezien de beroepen regelmatig zijn in vorm ontvangt ze en er recht aan doende:

Aangezien het vaststaat dat De Munck met zijn autocamion te Assche aan de herberg van Vanderhasselt op den rechter kant der baan stilstond.

Dat uit de bestanddeelen der zaak blijkt dat toen de auto van Ball, die achter De Munck uit de richting van Brussel kwam, nog van De Munck 80 meter verwijderd was en met eene goede snelheid reed, De Munck met zijn autocamion twee bewegingen deed om met zijn voertuig uit de rij van twee andere stilstaande autos te rijden.

Dat Ball in botsing kwam met de autocamion toen hij tusschen dit voertuig en een tram, die uit tegenovergestelde richting kwam, wilde doorrijden.

Dat indien De Munck den doorgang vrij moest laten voor een in beweging zijnde voertuig, moest Ball, die op het oogenblik tusschen de rij der stilstaande autos en den tram en dus eene gevaarlijke plaats ging doorrijden, zijn voertuig met eene voorzigtigere snelheid sturen.

Aangezien de straf uitgesproken door den eersten Rechter wettelijk is maar dat er slechts in de grenzen der beroepen moet beslist worden.

Aangezien betichte het feit gepleegd heeft gedurende en door de uitvoering van het werk door de tweede gedaagde toevertrouwd.

OVER DE BESLUITSELEN DER BURGERLIJKE PARTIJ BALL.

Aangezien de schade dezer partij de som van 795 fr. 50 c. beloopt.

Aangezien de verantwoordelijkheid der botsing wegens de hierboven gemelde beweegredenen voor de 2/3 aan de betichte en voor 1/3 aan de burgerlijke partij te wijten is.

OVER DE BURGERLIJKE PARTIJ DE MUNCK.

Aangezien het een beginsel is der strafzaken dat zoolang er geen strafrechtelijk vervolg bestaat de strafrechter geen kennis kan nemen van eenen burgerlijken eisch tot schadevergoeding.

Dat de rechter slechts bevoegd is kennis te nemen van eene burgerlijke vordering in bijkomende orde en ter zelve tijd met de kennisneming der strafvordering.

Aangezien er in de zaak geen strafrechtelijk vervolg ambtshalve of ten gevolge van rechtstreeksche dading tegen de burgerlijke partij Ball ingesteld is geweest, is de aanstelling van De Munck als burgerlijke partij niet ontvankelijk.

Gezien art. 2 Litt B van K. B. van 1 Juni 1931 en 1-2-6 der wet van 1-8-1899; uitsprekende tegensprakelijk. Bekrachtigt de straffe-lijke veroordeeling, verwijst De Munck tot de kosten der twee aanleggen.

Verklaart de tweede gedaagde burgerlijk verantwoordelijk voor deze veroordeeling. Verwijst de betichte te betalen aan de burgerlijke partij de som van 795,50 x 2

3

de rechterlijke intresten en de kosten jegens genoemde partij.

En, verordenende over de besluiten der B. P. De Munck. Verklaart deze aanstelling niet ontvankelijk. Verwijst De Munck tot de kosten zijner aanstelling.

NOTA: Dit vonnis hervormt een vonnis van den heer Vrederechter van Assche, gewezen in dato van 17 Januari 1934, hetwelk de aanstelling van de betichte als burgerlijke partij tegen de niet vervolgte burgerlijke partij ontvankelijk verklaarde.

WERKRECHTERSRAAD VAN ANTWERPEN

KAMER voor BEDIENDEN — 18 OCTOBER 1933

Voorzitter: M. Roosens.
Bijzitter: M. Vlietinck.
Pleiters: MM. Vroman en Kirscher.

I. BEDIENDEN-KONTRAKT. — TUSSEN BELG EN NEDERLANDSCHE FIRMA. — BEVOEGDHEID RATIONE LOCI.

II. OVEREENKOMST DOOR BRIEFWISSELING. — WET VAN 25 MAART 1876 TOEPASSELJK. — INTERNATIONAAL PRIVAATRECHT. — INLANDSCHE WETTELIJKE BESCHIKKINGEN VAN OPENBARE ORDE. — TOEPASSELJKHEID DER BELGISCHE WET. — ONVOLDOEND PREADVIES VAN EEN MAAND.

I. Ingeval van dienstkontrakt door briefwisseling gesloten en van ontoepasselijkheid van art. 44 der organieke wet, wordt de territoriale bevoegdheid bepaald door de plaats der ontvangst van den kontrakt-voltrekkenden brief.

II. In geval van strijdigheid tusschen de vreemde wetgeving en de Belgische wet op het dienstkontrakt, moet de Belgische rechter deze laatste toepassen, uit hoofde van haar karakter van openbare orde.

Aangezien verweerder opwerpt dat de Nederlandsche en niet de Belgische wet moet worden toegepast, zulks het inzicht van partijen zijnde geweest; in alle geval dat de zaak moet ingediend worden bij den Werkrechtensraad der omschrijving Brussel, alwaar de overeenkomst moet beschouwd worden als ontstaan;

Aangezien wat de territoriale bevoegdheid betreft het hier een kontrakt geldt door brief-

wisseling ontstaan en volgens de Belgische rechtspraak de rechtbank van de woonplaats der ontvangst van den brief door welken het kontrakt wordt voltrokken, bevoegd is om de geschillen te berechten uit hetzelfde ontsproten;

Aangezien in het huidig geval het te Antwerpen is, woonplaats der aanlegster dat op 10 October 1932 deze laatste den brief ontving van zelfden datum, door welken verweerder het dienstaanbod van aanlegster verklaarde te aanvaarden;

Aangezien de postkaart van aanlegster in dato van 16 October te Brussel door verweerder ontvangen, niet in aanmerking kan komen in dit opzicht, daar in dezelfde enkel spraak is van den aanvang der werkzaamheden en van een bezoek bij verweerder door aanlegster aangekondigd.

Aangezien dit punt beslissend is op het stuk der bevoegdheid *ratione loci*, om reden dat artikel 44 der organieke wet hier toepasselijk is en de regels der wet van 1876 dienen aangewend te worden (art. 52, 3° en 42).

Aangezien wat de vraag betreft of hier de Nederlandsche of wel de Belgische wet van toepassing is, eene andere vraag doet ontstaan, namelijk of de voorkeur moet gegeven worden aan de landswet of «*lex fori*» en, om dezelve op te lossen, de rechter moet onderzoeken welke de inzichten van den maker der landswet geweest zijn (A. Weiss, *Droit Internat. privé* III, bl. 104-105).

Aangezien de voornaamste beschikkingen der Belgische wet op het dienstkontrakt van 7 Augustus 1922 van openbare orde zijn — zie artikels 1, 2, 3, 6, 8, 9, 13, 14, 17, 18, 20, 26 en 27, met nietig verklaring van tegenstrijdige overeenkomsten zooals het geval is met artikels 6, 8, 9, 13, 17, 18, 20;

Aangezien gezegde wet, in de gedachte van den wetgever, niet alleen het vaststellen van gebruiken beoogde maar in het bijzonder de beoogeling, ten gunste der handels- en nijverheidsbedienenden, van misbruiken, mogelijk gemaakt door de economische of stoffelijke zwakheid van den werknemer wiens vrijheid de wetgever wilde vrijwaren — zie artikels 1, 6, 17 en 20: zoodat het de bescherming geldt van zedelijke belangen;

Aangezien zulke wet al de overeenkomsten beheerscht die in het land gevormd of op Belgisch grondgebied moeten uitgevoerd worden onafhankelijk van de nationaliteit der partijen (Poullet, *Manuel de Droit international privé belge*, n° 304) en dus van internationaal openbaar belang is, dus van zakelijk statuut;

Aangezien ten overvloede op te merken is dat artikel 17 derzelfde wet door eene straf bekrachtigd wordt, en strafwetten tot het zakelijk statuut behooren;

Aangezien bijgevolg vermelde wet als van openbare orde in haar geheel mag beschouwd worden (zie vonnis van dezen Raad 23 Maart 1932, *Rechtskundig Weekblad* van 3 April 1932, in Beroep op dit stuk niet hervormd).

Aangezien bijgevolg ook de Belgische Wet van 7 Augustus 1922 hier van toepassing is; Ten gronde.

Aangezien aanlegster op 13 April 1933 opgezegd werd tegen 15 Mei nadien en de wet van 7 Augustus 1922 een preadvies of schadevergoeding van 3 maanden voorziet;

Aangezien er dus aan aanlegster wegens onvoldoend preadvies eene vergoeding toekomt gelijk met 2 maanden loon of 180 Nederlandsche Gulden;

Aangezien de vergoeding wegens gemis aan preadvies een forfaitair karakter heeft en dus de eisch eener bijvoeglijke vergoeding wegens reis- of verplaatsingskosten niet in aanmerking komen kan;

Om deze redenen:

De Werkrechtersraad, alle andere of tegenstrijdige besluiten verwerpende, verklaart zich bevoegd *RATIONE MATERIAE* en *RATIONE LOCI*; veroordeelt verweerder aan aanlegster te betalen ten titel van schadevergoeding de tegenwaarde in Belgische franken op den datum der afdanking van honderd tachtig Nederlandsche Gulden, met de gerechtelijke instreken en de kosten des gedinges geraamd op de somme van 56.25 frank.

Wijst aanlegster af van het overige van haren eisch.

NOTA. Dit vonnis werd in beroep bekrachtigd.

AAN ONZE ABONNÉS !

Het ligt in eenieders bereik met wat goeden wil, ons ten minste één nieuw abonnent bij te brengen.

DAT IEDER HIERVOOR ONMIDDELIJK ZORGE!!

VREDEGERECHT LOKEREN.

29 DECEMBER 1933.

Vrederechter: M. Geurts.
Pleiter: M. L. Moeyersoen.

VERKOOP VAN KLEIN LANDELIJK EIGENDOM. — ART. 20 DER WET VAN 21 OCTOBER 1919. — BINDEND KARAKTER VAN DE SCHATTING VAN HET KADASTER.

De schatting door het Kadaster gedaan, is bindend voor de andere afdelingen van het Ministerie van Geldwezen.

Deze schatting moet dus aangenomen worden in betwistingen nopens belastingen en registratie. Deze regel geldt ook in geval van verkoop van kleinen landelijke eigendom.

Wiewauters t/ Beheer van Financiën

Overwegende dat het na-oorlogische fiscale wetgeving gansch afgebroken heeft met de stellingen en regelingen van voor den oorlog; dat er bij de wetgevers wel degelijk werd te kennen gegeven, dat voortaan het «werkelijk» inkomen moet worden getroffen en niet meer het «hypothetiek» inkomen van 1867;

Overwegende dat bij de bespreking der wet van 24 October 1919 werd verwezen naar eene andere, voor stemming klaarliggende wet, welke dan ook op 29 October 1919 werd gestemd: dat beide wetten dus intiem verbonden zijn;

Overwegende dat de wet van 13 Juli 1930 wel duidelijk in al hare artikelen bepaalt, dat het «kadastraal inkomen» van dan af voortaan gelijk is aan het gemiddeld zuiver inkomen van een jaar, art. 3/1; dat dit inkomen door het Ministerie van Financiën alle tien jaren zal vastgesteld worden ter uitzondering der eerste vaststelling, welke enkel zal dienen voor de periode 1932-1937, art. 3/2;

overwegend dat die schatting bindend is voor de drie afdelingen van het Ministerie van Geldwezen: Kadaster, contributiën en registratie, art. 8;

Overwegend dat het onmogelijk is dat dezelfde Minister van Geldwezen het inzicht zou gehad hebben af te keuren, wat hij een stond

vroeger bevolen heeft in het naburig bureau, dat zulks nochtans waarheid zou zijn, indien aan elk zijner bevoegde departementen het recht gegeven was door een eenvoudige willekeurige schatting een andere reeds bestaande af te keuren en te niet te doen;

Overwegende, dat zulks het bestaande mistrouwen nog zou verscherpen en verder zou leiden tot anarchie in de besturen. Dat op zijn minst genomen de lastendrager het hem toegekend recht moet kunnen uitoefenen, van te weten naar welke schatting hij verplicht is zich te gedragen;

Overwegende, dat een andere uitleg der wet zou brengen tot het besluit, dat het voorzeggd art. 8 gansch nutteloos is en dient beschouwd als niet bestaande, dat wel integendeel, wanneer de wetgever beveelt dat de kadastrale schatting jaarlijks dient medegedeeld aan het beheer der Registratie, dit ingediende werk moet dienen niet alleen tot inlichting, maar ook tot toepassing.

Overwegende dat, volgens uittreksel uit den kadastralen legger, de werkelijke inkomsten van het goed, dat aan de boeking- en overschrijvingsrechten werd onderworpen, samen met de inkomsten van den eigendom, reeds door den aanwerver bezeten, de fr. 2000 niet overtreffen.

Om deze redenen:

Wij, Vrederechter, tegensprekelijk vonnissende, zeggen dat op de boekingen de overschrijving van de akte ruiling, verleden door notaris Thuybaert, den 25 Maart 1931, (geregistreerd te Lokeren dan 31 Maart 1931, deel 40, bl. 15, vak 9, Ontvangen 3316) de vermindering van rechten toegestaan krachtens de gewijzigde wet van 21 Mei 1897, toepasselijk is en er bijgevolg op die akte slechts mocht geheven worden, voor boekingsrechten 1470 frank. Voor overschrijvingsrechten 336 frank, te samen 1806 fr. Verwijzen dientengevolge den Belgischen Staat aan den eischer terug te betalen de te veel geïnde som van duizend vijf honderd vier en vijftig franken, en de kosten.

Mr HUBERT MICHIELSEN

In ons vurig nummer meldde wij het overlijden van Mr. Hubert Michiels, dat wij op het oogenblik van het ter perse gaan vernomen hadden. Met hem verdwijnt een figuur der Antwerpsche balie. Mr. Michiels was inderdaad de verspreiding van de hartelijkheid, de vriendschap en de goedheid. Heel zijn leven is gewijd geweest aan het dienen van het recht, in de magistratuur als vrederechter te

Westerloo en Substituut van den Procureur des Konings te Antwerpen, in de hogere administratie als bestuurder van het ministerie van economische zaken en eindelijk als advocaat aan de balie te Antwerpen, in welke hoedanigheid Mr. Michiels de volle maat kon geven van zijn groote gaven van hart en geest en waar hij spoedig door zijn confraters verkozen werd tot lid van den tuchtraad der Balie.

De plichtige lijkdienst en de teraardebestelling hadden plaats verleden Zaterdag en de groote meerderheid der Antwerpsche advocaten had er aan gehouden hun confrater naar zijn laatste rustplaats te vergezellen.

Aan het graf sprak Mr. E. Wildiers in naam der Vlaamsche Conferentie der Balie van Antwerpen een roerende lijkrede uit. Hij beeldde Mr. Michiels uit als mensch, als confrater en als Vlaming.

« Al zijn gedragingen kunnen in één woord gekenschetst worden. Hij was zachtmoedig van harte. Een vijand heeft hij nooit gekend. Door den adel zijner ziel wist hij rondom zich een kern van vrienden te vereenigen.

Zelfs in den strijd voor een Vlaamsche Rechtspraak, waaraan hij meer dan twintig jaren heeft medegewerkt, krenkte hij nooit zijn tegenstrever en wist door zijn innemend karakter en zijn onbaatzuchtigheid, zijn tegenstrever voor zijn overtuiging te winnen.

Gansch zijn loopbaan stond in het teken van het welzijn der Vlaamsche gemeenschap. »

De magistratuur bracht op Dinsdag 1.1. een schitterende hulde aan Mr. Michiels en op de zitting der Rechtbank werd hulde gebracht aan zijn nagedachtenis. Zelden zag men bij dergelijke plechtigheid een zoo groote aanwezigheid van magistraten en confraters.

Achtereenvolgens werden door den Heer Voorzitter der Rechtbank, M. Van Stratum, den Heer Procureur des Konings, M. De Scheppe, den Voorzitter van het korps der pleitbezorgers, Mr. Nuchelmans, en den Heer Stafhouder der Balie, Mr. Lefebvre, die hierna weergegeven redevoeringen uitgesproken.

Het is de eerste maal, dat deze gansche ceremonie geschiedde in het Nederlandsch, wat trouwens niet anders denkbaar zou geweest zijn voor den grooten Vlamingen, die Mr. Michiels steeds geweest is.

REDE VAN DEN HEER VOORZITTER DER RECHTBANK, Mr. VAN STRATUM

De droeve mare van het overlijden van Meester Michiels trof de leden dezer Rechtbank even diep als de Balie en even innig werd zijn vroegtijdig heengaan, in de volle kracht zijns levens, door hen betreurd.

Meester Michiels had inderdaad in het rechter-

lijk midden, door zijne karaktereigenschappen en gedragingen, een ieders achting en toegenegenheid verworven.

Hij was rechtschapen, bezadigd, gewetensvol in de uitvoering zijner beroepsplichten en toch besloten, nadenkend en ietwat koel in zijn voorkomen, maar trouw aan zijn overtuiging en gevoelig van hart. Naar gelang zijn ervaring van menschen en zaken meer uitgebreid werd, staalden zich deze eigenschappen, terwijl zijn blik verscherpte en meer ruimte omvatte. Hiertoe bood hem overigens de verscheidenheid zijner loopbaan meerdere gelegenheden.

Nog jong werd hij reeds geroepen tot het veelomvattende, gewichtige ambt van Vrederechter te Westerloo; met zorg en vlijt, tot voldoening van eenieder, wist hij zich van deze taak te kwijten.

Alzoo werd hij bevorderd tot Substituut van den Procureur des Konings bij deze Rechtbank. Het voorrecht, zijn werkzaamheid als dusdanig te waardeeren en zijn verdiensten te doen uitschijnen, hoort mij niet toe, maar wel wil ik hier bedenken de zoo aangename herinnering, welke al degenen, die geroepen zijn geweest met hem samen te werken, aan zijn minzamen omgang behouden hebben. Hierna trad hij eervol af en na een gewichtige post in 's lands bestuur aanvaard te hebben, hernam hij zijne plaats ter Balie.

Maar welk ook zijn werkkring was, wist hij zich niet alleen aan te passen aan de veranderende omstandigheden, maar zich te doen gelden als een man van doorzicht en innerlijke overtuiging, zonder nochtans ooit zijn meening op te dringen, anders dan door redelijkheid en verdraagzaamheid tegenover andersdenkenden.

De gelegenheid is hem niet geschonken geweest de volle ontplooiing van zijn persoonlijkheid te beleven, noch in de gemeenschap de rol te vervullen, welke wij, in onze toegenegenheid, meenden voor hem weggelegd te zijn. Helaas, de ondervinding als mensch en dienaar van het recht opgedaan, heeft ons leeren inzien de ijdelheid van menselijke hoop en verwachtingen. Ook, al is het met een diepe weemoed, berusten wij in het harde lot, dat hem beschoren is geweest, verzekerd dat hij deelgenoot zal worden zijn voor den eeuwiggen vrede, die zijn geloof verwacht.

Wij bieden aan zijn hard beproefde familieleden en verwanten de verzekering onzer hartelijke en welgemeende deelneming.

REDE VAN DEN HEER PROCUREUR DES KONINGS, Mr. DE SCHEPPER

Met diepe ontroering breng ik wijlen Mr. Hubert Michiels de hulde der Magistraten van het Parket. Schier zes jaren behoorde hij tot ons gezelschap en wist aller sympathie en verkleefdheid te winnen door zijn minzaam karakter, zijne rechtschapenheid en teedere goedheid.

Zijn vast en bezadigd oordeel, alsook zijn scherp doordringend begrip der werkelijkheden kenmerkten hem in de uitoefening van zijn magistraatsambt.

De helderheid van zijn omvangend, verzorgd en overtuigend woord maakten hem tot een der aantrekkelijkste en meest geprezen redenaars van het Assisenhof.

Algemeen geacht was hij ook om zijn onwankelbare onpartijdigheid en onafhankelijkheid, om zijn totaal misprijzen van uiterlijk of persoonlijk succes. Immers, steeds trouw aan zijn plicht, was hij, alieen en altijd, met oprechtheid en waarheid bekommerd.

Kortom, een eerlijk man, een gewetensvol magistraat, een hartelijk collega.

In Februari 1920 verliet hij de magistratuur, door eenieder bemind en betreurd.

Na een kort verblijf, in de hooge administratie doorgebracht, trad opnieuw de jurist naar voren.

Zijn aangeboren neiging tot het Recht, alsook zijn lust voor de gerechtelijke verhandelingen, brachten hem, onder eenparige verwelkoming, tot de Balie terug.

Dankbaar werd hij er onthaald door zijne Vlaamsche confraters, wie de vruchtbare geestdrift van zijn Kempisch meeslepend gemoed opbeurde en versterkte in het streven naar een gemeenschappelijk ideaal.

Het is voorbij...

Wat sedert maanden gevreesd werd, is thans over ons gekomen.

Na een pijnlijke ziekte wordt Mr. Hubert Michiels ons onttrokken.

Getrouw zullen allen, die hem kenden en tevens mochten waardeeren, zijne nagedachtenis begroeten en herdenken.

REDE VAN Mr. NUCHELMANS IN NAAM VAN HET GENOOTSCHAP DER PLEITBEZORGERS

Uit naam van het Genootschap der Pleitbezorgers sluit ik mij aan bij de hulde door den Heer Voorzitter en den Heer Procureur des Konings aan de nagedachtenis van wijlen Mr. Hubert Michiels gebracht en bied ik U en tevens aan de Balie, de betuiging van onze innige deelneming in het verlies dat U treft.

Niet enkel de Balie rouwt om het heengaan van Mr. Michiels, maar al die hier met hem in betrekking zijn geweest.

Allen betreuren wij een man in den bloei zijner jaren uit ons midden te zien verwijderen, alvorens hij de volle maat van zijn kunne geleverd had.

Dat hij verdienstelijk en begaafd was, bewijzen zijn loopbaan in de Magistratuur, als Vrederechter en als Substituut van den Procureur des Konings, in het Bestuur, de hooge plaats welke hij nadien eenigen tijd te Brussel beleedde, en in de Balie, zijn vijftigjarige lidmaatschap van den Tuchtraad en zijn Voorzitterschap van de Vlaamsche Conferentie.

Doch de omstandigheden waren sterker dan zijn weerstandsvermogen. Zijn zoetaardig karakter en zijn zwakke gezondheid maakten hem ongeschikt om tegen zware beproevingen strijdvaardig en strijdvast te treden.

Hij was zachtzinnig, eerlijk en reuht, te ootmoedig om zich vooruit te stuwten en te goed om zich te verweren ten prijze van andermans leed. Ook telde hij niets dan vrienden.

Moge hij na het bitter lijden der beproeving, der moedeoosheid en der ziekte voor eeuwig in vrede rusten, in den vrede beloofd aan de menschen van goeden wil.

REDE VAN DEN HEER STOKHOUDER DER BALIE, Mr. J. LECLEF

In naam der Balie van Antwerpen heb ik de eer de Heeren leden der Rechterlijke Magistratuur en de Heeren Pleitbezorgers te bedanken voor de gevoelens van rouwbetuiging, ons uitgedrukt ter gelegenheid van het zoo droevig en vroegtijdig afsterven van onzen Confrater, Meester Hubert Michiels.

Meester Michiels behoorde ook tot de Rechterlijke Magistratuur, alwaar hij de eervolle ambten heeft bekleed van Vrederechter te Westerloo en Substituut van den Heer Procureur des Konings te Antwerpen. Het is dus een plicht voor mij U ook, Heeren Magistraten, de diepe en rechtzinnige rouwbetuiging der Balie aan te bieden.

De betreurd afgestorvene heeft vanwege zijn Confraters der Balie de bewijzen van algemeene genegenheid, achting en vertrouwen bekomen door zijne verkiezing als Voorzitter der Vlaamsche Conferentie der Balie en later als lid van den Tuchtraad der Balie, ambt dat hij gedurende 6 jaren, van 1925 tot 1931 waardig vervulde.

Meester Michiels werd bij de Balie van Antwerpen ingeschreven in October 1903. Hij bekleedde opeenvolgend, omringd van ieders achting, de ambten van Vrederechter te Westerloo, Substituut te Antwerpen, algemeen bestuurder in het Ministerie van Economische Zaken, Voorzitter der Commissie van Binnenscheepvaart bij de Rechtbanken voor Oorlogsschade. Bij het uitoefenen dier verschillende hooge ambten had hij slechts alleenlijk en altijd voor doel zijne plichten te vervullen tot ieders goedkeuring. De ervaring en de groote kennis, opgedaan bij het vervullen dier verschillende ambten, hadden Meester Michiels voorbereid tot de grootste toekomst, doch hij was de eenvoudigheid zelf, zonder de minste roemzucht en zijn eenigste genot was de anderen te doen genieten, van zijne diepe ervaring en kennis.

Meester Michiels was ons allen duurzaam om zijne groote vriendschappelijkheid en zijne volle verkleefdheid aan de Confraters der Balie. Hij was ons aller vriend en iedereen was ook zijn vriend; zijne woorden, zelfs als tegenstrever, waren altijd voorafgegaan door den glimlach der vriendschap.

Michielsen was een man van ware overtuiging, hij verdedigde onwrikbaar de grondbeginselen die hem lief waren, maar hij bezat ook die edele hoedanigheid der ware en rechtzinnige overtuigden, de meest uitgebreide eerbied voor de gedachten en overtuigingen van anderen.

Sedert ongeveer twee jaren hadden wij de droefheid eene stilaan-ondermijnende ziekte zijn stevig gestel te zien aantasten. Het scheen ons meermalen dat Michiels den onmededeelenden en voortdurende stille verslapping besefte, maar hij scheen ons ze te beantwoorden met glimlach en volkome christene geatendheid.

Na afwisselingen van hoop op beternis en herinzinking der ziekte, is het onverbiddelelijk geschied en Meester Michiels is onttrokken aan de diepe liefde zijner familieleden en aan de zoo verdiende achting en vriendschap van ons allen.

Wij betreuren het zoo ontijdig en te vroeg afsterven in den bloei der jaren en der nog zoo hoopvolle toekomst, van hem die als Advocaat, Magistraat, burger en mensch steeds zoo waardig en ten volle alle zijne plichten vervulde.

De Balie van Antwerpen biedt aan Mevrouw Michiels en aan de achtbare en diepbedroefde Fadoor wijze, belangloze en eerlijke raadgevingen, milieu de innigste gevoelens van ware en diepe deelneming.

Wij zullen, Mijne Heeren en Waarde Confraters, steeds den edelen, vromen en verdienstelijken afgestorvene indachtig blijven.

De Vlijt, Nationalestr., 46, Antw. (C. Van Gerwen).